

Sygn. akt II Ka 37/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć (spr.)
Sędziowie:	SSO Agata Kowalska SSR del. Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Paulina Jarczak

przy udziale prokuratora Jakuba Pogorzelskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2020 r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 8 listopada 2019 r. sygn. akt II K 69/19

I. zaskarżony wyroku utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego P. S. na rzecz Skarbu Państwa 800 złotych kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 37/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 8 listopada 2019 r. sygn. akt II K 69/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>„Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstw z art. 291 § 1 kpk polegających na że oskarżony posiadał wiedzę (w chwili zakupów”, że nabywane rzeczy pochodzą z przestępstwa oraz przez przyjęcie wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości istniejących w sprawie – na niekorzyść oskarżonego”.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Skarżąca nie zakwestionowała dokonanej przez Sąd I instancji oceny zebranych w sprawie dowodów, a jedynie poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne. Sąd prawidłowo zaś ocenił te dowody, w szczególności uznając wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne i szczegółowo wskazując przyczyny takiej ich oceny. Słusznie też Sąd uwypuklił nieprawdopodobieństwo takiego zbiegu okoliczności, by jedna osoba zawierając różne transakcje w różnych okresach, całkowicie różnych miejscach i z różnymi osobami, ale za każdym razem</p>		

rzekomo w dobrej wierze, weszła w posiadanie tak wielu przedmiotów, pochodzących z kradzieży, jednocześnie nie mając ani jednego wiarygodnego dowodu ich zakupu w okolicznościach, w których przestępczego ich pochodzenia nie mogła się choćby domyślać. Słusznie oceniając, czy oskarżony mówi prawdę, Sąd uwzględnił, że nie istnieje, a przynajmniej nie prowadzi opisywanej przez oskarżonego firmy, korzystającej z budynków, maszyn, koparek, rzekomy czeski sprzedawca koparki (składaka złożonego ze skrzyni biegów i silnika, pochodzących z koparki, skradzionej w dniu 6 grudnia 2013 r. w M. i elementów niewiadomego pochodzenia); nielogiczny jest też zabieg, polegający na rozbiórce prawdopodobnie dwóch takich samych skradzionych maszyn, złożenie z ich części jednej, wywiezienie jej do Czech i jej sprzedaż już w dniu 12 lutego 2014 r. nabywcy z nieodległego od miejsca kradzieży D.. Na marginesie zauważyć należy, że sprzedawcą nie jest firma, ale osoba fizyczna, której żadnych danych osobowych, innych niż adres, na umowie sprzedaży nie zawarto, oskarżony nie przedstawił nadto żadnych innych, związanych z nią dokumentów, w szczególności wskazujących na to, że sprzedający był jej właścicielem, dowód sprzedaży nie był fakturą, umożliwiającą uwzględnienie takiego zakupu w księgowości firmy, oskarżony nie pamiętał, czy dodatkowo płacił za jej transport na znaczną odległość itp. O ile jedna taka sytuacja mogłaby pozostawiać pewne wątpliwości co do jej przypadkowości, o tyle również druga z koparek, objętych zarzutami, miała być kupiona w Hiszpanii i dostarczona

wg prowadzonej korespondencji odpłatnie we wskazane przez nabywcę miejsce. Tymczasem, mimo iż oskarżony korespondował rzekomo z W. J., koparkę miał nabyć już od M. P., choć jego podpis został na umowie sfalszowany (bez wyjaśnienia przyczyn zmiany osoby sprzedawcy), nadto nie została ona przewieziona do jego miejsca zamieszkania, ale w bliżej niesprecyzowane miejsce – oskarżony podał tylko, że było to gdzieś pod S., wskazany przez niego jako towarzyszący mu M. W. wskazał to jako „większy plac przed S. jadąc od strony M. po lewej stronie”. Skarżąca zaś podkreśla wiarygodność i zwyczajność transakcji, zawieranej w pobliżu miejsca, gdzie M. P. prowadził działalność gospodarczą, nie zauważa jednak, że działalność tę zaczął on prowadzić dużo później niż data zawarcia rzekomej umowy – i w Ł., a więc ponad 30 km za S., patrząc od strony M. Również w tym przypadku oskarżony nie przedstawił żadnych dokumentów, wykazujących jego zainteresowanie tym, czy sprzedający był właścicielem sprzedawanej maszyny. Nie uwiarygodnia wyjaśnień oskarżonego fakt, że pod W. J. wielokrotnie podszył się nieustalony sprawca, doprowadzając wiele osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sprawca ten miał bowiem zupełnie inny modus operandi – wyludzał od osób zainteresowanych zaliczki na poczet ceny zakupu maszyn, po czym urywał kontakt, nie dostarczając obiecanego towaru. Wręcz nieprawdopodobnym jest, że w przypadku oskarżonego nieuchwytny oszust ujawnił twarz (a nawet dwie), podszywając się przy tym z użyciem podrobionego dowodu osobistego M. P. (nie

wiedzieć czemu nie W. J.) i akurat tym razem dostarczył przezornemu oskarżonemu maszynę – ale kradzioną. Wbrew teom obrony, M. P. wskazał, że swój dowód osobisty posiada od 8 lipca 2014 r. (k. 41v), z czego wynika, że go nie utracił, więc i takiej utraty nie zgłaszał, uzyskanie zaś tzw. „kolekcjonerskiego” dowodu osobistego innej osoby nie było wówczas nawet mocno utrudnione. Jakby tych zbiegów okoliczności było mało, oskarżony, który zarabia ledwie ok. 1500 zł miesięcznie, nabywa na giełdzie za 12-13 tys. zł części do samochodu osobowego, nie zabezpieczając tej transakcji żadnym dokumentem i znów trafia na części pochodzące z kradzieży. Niezależnie od tego toczą się jeszcze dwa postępowania, dotyczące posiadania przez oskarżonego koparek, które również pochodzą z kradzieży.

Przy takim nagromadzeniu przesłanek, wskazujących na nieprawdopodobieństwo wielokrotnego zbiegu okoliczności, prowadzącego do nabycia przez oskarżonego wielu przedmiotów, które okazują się kradzione, słusznie Sąd I instancji uznał, że wyjaśnienia oskarżonego co do okoliczności ich nabycia (i przedkładane na ich poparcie dowody z dokumentów) nie są prawdziwe. Przy takiej ocenie tych dowodów, choć rzeczywiście również przy braku bezpośrednich dowodów przeciwnych, jedynymi możliwymi w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego ustaleniami faktycznymi były te, poczynione przez Sąd I instancji – mianowicie że oskarżony przedmioty te nabył wiedząc, że pochodzą one z przestępstwa. Oskarżony z pewnością nie uzyskał ich bezpłatnie; brak jest przesłanek pozwalających na stwierdzenie, że

uczestniczył w ich kradzieży ani też na ustalenie innych okoliczności ich nabycia, które nakazywałyby odmiennie oceniać stopień jego świadomości co do pochodzenia zakwestionowanych przedmiotów. Tym samym dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne należało uznać na tle zgromadzonego materiału dowodowego za prawidłowe.

Skarżąca nie sformułowała zarzutu obrazu przepisu postępowania w postaci art. 5 § 2 kpk, choć taką treść w apelacji swej zawarła. Sąd odwoławczy związany jest granicami i treścią zarzutów, w szczególności przy apelacji profesjonalnego obrońcy i tylko w wyjątkowych wypadkach może działać, wykraczając poza ramy podniesionych zarzutów. Tym niemniej nie zaistniała zdaniem Sądu Okręgowego sytuacja, w której można byłoby mówić o obrazie art. 5 § 2 kpk, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia. Dokonując oceny dowodów Sąd kategorycznie rozstrzygnął, że wersja lansowana przez oskarżonego jest całkowicie nieprawdziwa. Jediną logicznie możliwą na tle wiarygodnego materiału dowodowego wersją wydarzeń jest wersja, ustalona przez Sąd I instancji, bowiem z wiarygodnych dowodów nie wynika żadna inna alternatywa, którą (w przypadku jej prawdopodobieństwa) należałoby uwzględnić, jeśli byłaby dla oskarżonego korzystniejsza. Sąd nie jest jednak organem, działającym w próżni i nie jest uprawniony do snucia tez możliwych i mniej lub bardziej prawdopodobnych, ale nie mających żadnego osadzenia w materiale dowodowym. Dlatego też Sąd Rejonowy nie naruszył art. 5 § 2 kpk, bowiem nie zaistniały wątpliwości, które w tym trybie

należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.	
Wniosek	
I. O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
II. O uchylene wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ad I i II – prawidłowość postępowania dowodowego przed Sądem I instancji sprawiła, że nie trzeba przeprowadzać ponownie postępowania dowodowego, a prawidłowość rozstrzygnięcia nie pozwala na uznanie za trafny wniosku o uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Niezasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Apelacja wniesiona wyłącznie przez obrońcę oskarżonego nie została uwzględniona, a brak było podstaw do zwolnienia do od obowiązk uiszczenia kosztów postępowania odwoławczego, na które złożyły się opłata od utrzymanych w mocy kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny oraz zryczałtowane wydatki za doręczenia.

7. PODPIS